

А у Хорация има повече съблазнително, но Хораций е кадлъкъ таманъ на Августа, и сичко е било обяснено отъ добра страна. Стига само веднажъ да та помислятъ за неблагонамъренъ — не можешъ са управи вече. Какъ не лжсти Овидий край Дунавътъ — сичко бѣше напразно, „Лжжи --говорѣха тогава въ Римъ, — той иска само да са измъкно изъ нещастнето, а не мисли така, както пише.

Кремуций.

Дарованнето на сѣкаде ще да си пробие пжтъ, и талантътъ нѣма да угасне подъ бремето на нещастнето; а човѣкъ не може да премине безъ нещастия на земята. Поетътъ напразно не е казалъ, че боговете мѣшатъ въ урната на животътъ равно и щастнето и нещастнето; ако не едното, то другото, — а живѣвшъ ли на земята, нѣма да избѣгнешъ послѣднийото: у едного такова, у другиго друго, а на сѣкиго е еднакво тѣшко неговото нещастие; едни са топи въ изгнание, поразенъ отъ немилостыта на императорътъ; други са мжчи отъ неизлѣчима болѣсть, на трети е отровенъ животътъ отъ семейно нещастие . . . Има едно най-ужасно нещастие, предъ което сж безсилни сичките други страдания: това нещастие е нечистата совѣсть и тежестыта отъ чуждата кръвъ и отъ чуждите сжлзи. Его истиинного нещастие, любезний Сатрий! Да ни унази Юпитеръ сички ни отъ него . . . Но пакъ сичкото са услаждава съ търпение и съ чувство на собственото достоинство; страданията на добрите хора възвишаватъ тѣхвата душа; а страданията на дошавите прибавляватъ при тѣхните пороци и други новъ порокъ — малодушието. Трѣба да избѣгаваме тоя порокъ. Не са предавай на сжрбъта; помни, че собствено не нещастнето, а сжрбъта, която произлазя отъ нещастнето, ни мжчи. Така сжщо са не предавай силно и на ра-